

DARE VALIČ

Igralstvo letošnjega nagrajenca Dareta Valiča je vezano na njegovo ustvarjalno delovanje v ljubljanski Drami. Od 119 zadetkov v *Repertoarju* na gledališkem spletnem portalu Sigledal oziroma od okrog 110 dokumentiranih vlog, ki jih je v svojem življenju odigral, jih je velika večina nastala ravno v Drami. A ne vse in ne kar od začetka. V SNG Drama Ljubljana se je namreč redno zaposlil relativno pozno, leta 1971, pri tridesetih, pred tem pa v Drami seveda že igral, prvi nastop, ki ga beleži omenjeni portal, je vloga Predsednika v Millerjevi igri *Po padcu* leta 1965. Kljub temu, da v njegovem opusu najdemo nastope v skoraj vseh slovenskih gledališčih, od Mestnega gledališča ljubljanskega in Opere in baleta SNG Ljubljana, preko Prešernovega gledališča Kranj, Primorskega dramskega gledališča Nova Gorica, Slovenskega stalnega gledališča Trst in Gledališča Koper do Drame Slovenskega narodnega gledališča Maribor, pa tudi nekaj nastopov v tako imenovani neinstitucionalni produkciji, denimo v Gledališču Glej, Cankarjevemu domu ali Špas teatru, pa je teh vlog – gre večinoma za enkratna gostovanja – občutno manj kot tistih v njegovem matičnem gledališču. Zato lahko brez pretiravanja rečemo, da je (bila) ljubljanska Drama Valičeva usoda.

In v resnici se je Dare Valič ravno v Drami razvil v enega najprepoznavnejših igralcev svoje generacije, pa tudi ljubljanske Drame v nekem njenem za ene bolj in za druge manj srečnem zgodovinskem obdobju. Najprej so tu šestdeseta leta preteklega stoletja, ko za mladega igralca, ki je pravkar končal Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo (vpisal pa se je, leta 1961, na Akademijo za igralsko umetnost), leta 1966 kritik Josip Vidmar zapiše, da v predstavi Človek za vse čase »ni imel pri-

ložnosti pokazati svoje sposobnosti«, dve leti kasneje pa Valiču že da priznanje za eno izmed njegovih vlog v *Orestei*, za vlogo Pilada, ki ga je po kritikovem mnenju igral »odločno in živo«, medtem ko je vlogo stražarja odigral »napeto, sugestivno, z veliko fizično zmogljivostjo«. Očitno Valiča, visokega in govorno vselej artikuliranega igralca (leta 1980 je med drugim prejel tudi nagrado za najbolj dognan odrski jezik na Festivalu Borštnikovo srečanje), ki mu je kritik Jože Javoršek deset let kasneje priznal značilno »silovitost«, že na samem začetku ni bilo mogoče spregledati ...

Nato sedemdeseta leta, najbolj plodno Valičevo obdobje, s celo vrsto vlog; naštejemo jih lahko samo nekaj: Aleksander v *Aleksandru praznih rok*, Bertrand v *Naivnih lastovkah*, Tancredi v *Vdovi iz Ancone*, Vitez pl. Ripafratta v *Krčmarici Mirandolini*, grof Šarm v *Opereti*, Apolon Viktorovič Murzavecki v *Volkovih in ovcah*, Konstantin v *Vanjušinih otrocih*, Jonatan Jeremiah Peachum v *Operi za tri groše*, Julijan Ščuka v *Za narodov blagor*, Hollarcut v *Morju*, Erazem Žulaj v *Profesorju Klepcu* in še bi lahko naštevali. Za zadnji dve je leta 1980 prejel nagrado na jugoslovanskem Sterijevem pozorju, za Žulaja leto prej še Severjevo nagrado, za Viteza pl. Ripafratto pa leta 1973 nagrado za igro na Festivalu Borštnikovo srečanje.

Valičeve igralske kvalitete je prav na začetku sedemdesetih, ob njegovem Aleksandru v *Aleksandru praznih rok*, lepo opisal kritik Mirko Zupančič: »Razveseljav igralski dar in žar, pa tudi kulturo je pokazal Dare Valič v vlogi Aleksandra. Oblečen in slečen je obvladoval svojo vlogo s formalnim znanjem, a tudi z obsežnim in čistim notranjim bogastvom. Brez patosa, a z veliko mero senzibilnosti v govoru, kretnji in očeh je prepričljivo izpovedal Aleksan-

drove človeške dileme.« Še natančneje jih je nemara formuliral kritik France Vurnik ob koncu sedemdesetih, ob Valičevem nastopu v vlogi detektiva Žulaja v *Profesorju Klepcu*; Valič ga je po kritikovem mnenju odigral »s sporočilno natančnostjo. Podal je nevarnega tipa, ki nastopa s stilom, z uglajenim videzom, za katerim se skriva nevarna, stremuška, napadalna samozavest«. – K temu mnenju se bomo še vrnili.

Preden si pogledamo Valičeva osemdeseta na odru ljubljanske Drame, moramo nujno omeniti še njegovo delo pri filmu in na televiziji, ki v največji meri sodi ravno v sedemdeseta leta: že konec šestdesetih *Peta zaseda*, v letu 1976 kar trije filmi: *Bele trave*, *Med strahom in dolžnostjo* in *Vdovstvo Karoline Žašler*, potem znameniti *To so gadi* in *Moja draga Iza*; na televiziji pa tudi vloge v dveh nadaljevankah, *VOS* in *Vest in pločevina*. Valič nastopa na filmu in televiziji tudi kasneje, med drugim v osemdesetih dvakrat v *Poletju v školjki*, v devetdesetih v *Do konca in naprej* in *Petih majskih dneh* (za vlogo v tem filmu prejme nagrado za epizodnega igralca leta), nazadnje v *Srečen za umret* leta 2012. Samo mimogrede: v intervjuju leta 2013 pove, da mu je teater bližji kot film, kljub temu pa je v letih svojega najintenzivnejšega igralskega ustvarjanja postal domač obraz tudi filmskim in televizijskim gledalcem.

Jernej v *Vorancu*, Okeanos v *Uklenjenem Prometeju*, Trigorin v *Utv*, Fernand v *Naivnih lastovkah*, Tovariš z okraja v *Moj ata, socialistični kulak*, Barillon v *Barillonovi poroki*, Julio Gapit v *Dogodku v mestu Gogi*, to je samo nekaj Valičevih vlog iz osemdesetih let, in za dve od njih, za Fernanda in Barillona, je leta 1985 prejel nagrado Prešernovega sklada. Strokovna žirija je v obrazložitvi poudarila njegovo »izjemno igralsko«, ki se je v zadnjih dveh letih

izkazalo predvsem v komediji, posebej omenila »neposredni stik«, ki ga je Valiču uspelo vzpostaviti z »občutljivostjo gledalca«, in pa njegov »izostreni občutek za ritem in tempo«. Sam veliko kasneje, v že omenjenem intervjuju, nekoliko potoži, da je v gledališču dobival »vedno nekoliko komične vloge«, in to »na žalost«, vendar je že v odgovoru na vprašanje o svojih ustvarjalnih dilemah, ki ga je po podelitvi nagrade poslal Našim razgledom, realistično ugotovil, da »igralec nima skoraj nikakršnega vpliva na program«. Dilemo, ki to nemara sploh ni, pa gotovo najbolje povzame Valičevo zrelo spoznanje, izrečeno skoraj trideset let kasneje, namreč da »človek najlaže igra tisto, kar v resnici ni«. In njegova ljubezen je vedno bila, kot pravi v zapisu v Naših razgledih, »cirkus, hoja po vrvi, žongliranje« ... A – na to moramo posebej opozoriti, saj nedvomno drži – vselej s »praktičnim občutkom za želje gledalcev«, saj je »tudi gledalec [...] avtor predstave, prav on vpliva na dokončno obliko«, čeprav se vez z njim »večkrat izgubi«. – Omenimo še Inkretovo lapidarno oznako Valičeve vloge d'Orsignyja v *Molièru* iz osemdesetih let, v kateri je odigral »strašljiv in hkrati zabaven preplet mračnega intrigantstva in pretepaškega sarkazma«, k čemur se bomo prav tako še vrnili.

V devetdesetih Valič med drugim nastopi kot Drugi inšpektor v *Sanaciji*, Pelias v *Medeji*, Alkibiad v *Timonu Atenskem*, Ulrik Brendel v *Rosmersholmu*, Ded v *Grmačah*, Kuligin v *Treh sestrah* in Vladimir v *Vladimirju*. Prav zadnja vloga je zanj nemara paradigmatična. Zanj leta 1999 prejme Župančičevo nagrado, z njo nastopi tudi v kasnejši televizijski priredbi in v obnovitvi predstave leta 2008. Zdaj se spomnimo že omenjenih Vurnikove in Inkretove kritike in hkrati preberimo, kaj je ob *Vladimirju* zapisala kritičarka Petra

Pogorevc: Vladimir, ki ga »vehementno« igra Dare Valič, je »sprva rahlo okoren, čudaški, vendar simpatije in celo sočutje zbudajoči možak, ki pa postaja v svoji nepopustljivi nadležnosti vse bolj odbijajoče mračnijaški; nepredvidljivo norost, ki se mu plete po možganih, odigra pod masko prividne spokojnosti, ki utegne vsak čas preskočiti v nevarne izbruhe togote«. In še drugi kritik: »Dare Valič je kot Vladimir psihološko ‚linearen‘ in na ta način vseskozi presenetljivo skrivnostno, nevaren, a tudi humoren. Njegova navzočnost v prostoru vzbuja sprva mešane občutke; ko se končno razkrije, pa resnično grozo. Valičev Vladimir nikdar ne gre ‚do konca‘, vselej se, čeprav mukoma, obvladuje in tudi končno skrivnost obdrži zase.«

Lahko rečemo, da se ravno ob Valičevem Vladimirju najbolje pokaže nekakšen paradoks njegove igre, ki jo lahko zaobjamo z dvema pojmom: dvom in skrivnost. Čeprav se Valič kot igralec s svojo neposrednostjo morda zdi komu na prvi pogled zlahka ulovljiv, je njegova igralska misel globlja. Sam jo je najbolje izrazil v že omenjenem intervjuju s pomenljivo zvezo »skladno nesoglasje«. Odkritost in zastrtost, linearna površina in vrtoglava globina, simpatičnost in odpor, naivnost in dvom, preprostost in norost, resnoba in humornost – to so slogovnoestetski pari, s katerimi bi lahko zaobjeli – a še vedno ne do konca – Valičevo igrilstvo. Odražajo se že na njegovem igralskem obrazu: ta je zaznamovan z nekakšno zagonetnostjo, morda samonezadovoljnostjo, ironično čemernostjo, stalno slabo vestjo, vendar hkrati z lucidnostjo in suverenostjo, čvrstim prepričanjem, ki pa ne sledi veri in red in prav, temveč ravno nasprotno, zavedanju prehodnosti, pomanjkanju smisla, celo absurdu. Kljub usmerjenosti v komično, ki jo je Valič z leti seveda posvojil, ni njegov humor nikdar enoplasten, vselej skriva

nekaj »zadaj«, a ne zgolj nekaj resnega, morda tragičnega, temveč nekaj, kar je zadaj za obema, za komičnim in tragičnim. Morda je ključen Valičev igralski napor – in seveda užitek – usmerjen v željo po ravnotežju, uravnoveženju skrajnosti, ne po lažni »spravi«, temveč po uskladitvi nasprotij, ki pa stanja sveta – in igre – nikdar ne vrnejo v prvotno, temveč na njem, na njegovi igri in svetu vselej pustijo globoke sledi. Ki pa, to je treba dodati, jih Valič igralsko spretno prikrije s stilom, z na videz okorno, a vselej rahlo humorno govorno in telesno eleganco ter neubranljivim osebnim šarmom in neposrednostjo.

V pol desetletja novega tisočletja, do upokojitve leta 2005, je Valič v Drami med drugim odigral še vloge Alonsa v *Viharju*, Kovača v *Kamenje bi zagorelo*, Pikovega asa v *Ljudožercih*, Lorda Beckforda v *Chattertonu*, Trejziasa v *Kralju Ojdipu*, Geronta v *Scapinovih zvijačah* in Jožefa Poljanca v *Katarini, pavu in jezuitu*, njegova zadnja zabeležena vloga pa je Star gospod v *Robertu Zuccu* iz leta 2009. Dare Valič je v naši gledališki in kulturni zavesti nedvomno še vedno močno prisoten, navkljub – kot sam pravi – »ustvarjalni lenobi«, ki se ji zdaj prepušča. Od njegovih nekdanjih aktivnosti ne smemo pozabiti vsaj še na poučevanje borilnih veščin oz. sabljanja na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo ter na njegovo članstvo v Odboru za človekove pravice konec osemdesetih let. – Današnji slavjenec, igralec Dare Valič, je nedvomno velika igralska osebnost, ki sveta slovenskega gledališča ni obogatil samo s fascinantnim nizom prepoznavnih karakternih vlog, temveč s svojim značajem kot takim, z edinstvenim igralskim obrazom, ki se je že neizbrisno zapisal v naš spomin.

Blaž Lukan

ZAKLJUČNO MNENJE ŽIRIJE O 51. FESTIVALU BORŠTNIKOVO SREČANJE V MARIBORU 2016

Doživeli smo deset zelo intenzivnih dni, polnih domačih in tujih predstav, diskusij, simpozijev, predavanj in bralnih uprizoritev.

Letošnji festival je zaznamovala beseda, ki je tudi del uradnega poimenovanja festivala, namreč beseda »srečanje«. Tako smo to vsaj občutili člani žirije. In menimo, da bi v današnjem gledališču moral biti fokus prav na srečanju, druženju. Nismo bili priča samo izmenjavi mnenj med gosti in umetniki iz veliko različnih držav, temveč seveda tudi srečanju in konfrontaciji slovenskih gledališč med seboj. Ti dve sili ohranjata gledališki svet živ, kritičen in prožen.

Hkrati pa smo imeli možnost videti tudi, kako raznoliko je slovensko gledališče. V enajstih predstavah, ki so bile letos v tekmovalnem programu, smo videli zelo različne oblike uprizoritev in samostojne estetske pristope do gledališča. To je omogočalo tudi

burne razprave med člani žirije.

Še posebej bi radi izpostavili tri predstave, saj se skozi njih vidi aktualno stanje naše družbe. In tako nam nudijo predstave odgovore na vprašanja: Kdo smo? Od kod prihajamo? Kam gremo?

Tako lahko skozi avtorski projekt *Republika Slovenija* Slovenskega mladinskega gledališča in Zavoda Maska vidimo kritični prikaz razvoja takrat še mlade Slovenije, njene prve rane, ki jih je doživela zaradi korupcije in politične manipulacije in s tem tudi mit o »domovini« in njenih herojih.

Zelo aktualna za današnji čas je tudi uprizoritev *Pred upokojitvijo* Prešernovega gledališča Kranj. Na koncu predstave nas spreleti srh ob prerokbi v povedi »ti časi, ki se bodo vrnili«, še posebej, če jo umestimo v sedanje dogajanje in čas.

Predstava *Učene ženske* Slovenskega ljudskega gledališča Celje in Mestnega gledališča Ptuj pa se spusti globoko

v analizo novih meščanskih slojev in jim iztrga njihovo omejeno, navidezno vsevedno masko.

Te tri predstave so posredno tudi simbol za široko polje izrednih uprizoritev in enako izrednih igralcev, ki smo jih lahko v teh dneh videli.

Za konec bi se radi zahvalili vsem umetnicam in umetnikom ter vsem ostalim sodelavcem gledališča in festivala, predvsem pa umetniški direktorici festivala, Alji Predan, za te izredno zanimive, inovativne in čudovite dni. Hvala.

MARTIN KUŠEJ, PREDSEDNIK
ZALA DOBOVŠEK
TOMAŽ GUBENŠEK
IVOR MARTINIČ
NINA ŠORAK

Maribor, 23. 10. 2016

Nagrajenci FBS 2016

BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA DRAMATURŠKO OBDELAVO TEKSTOVNE PREDLOGE

Lotos Vincenc Šparovec, Dragan Živadinov, Mojca Kumerdej za dramaturško obdelavo tekstovne predloge uprizoritve Projektator v izvedbi Zavoda Delak.

Avtorji t. i. tekstualne mase po motivih ekspresionističnega dramskega besedila *Kosmata opica* (The Hairy Ape) Eugena O'Neilla literarno predlogo premišljeno skrajšajo in razdrobijo, vanjo vnesejo dnevniške zapise (dokument neposrednega izkustva življenja na čezoceaniki) in s tem ustvarijo v ritmu dinamičen ter vsebini kompleksen uprizoritveni

material. Kritično, a zato nič manj senzibilno naravnano besedilo odlikuje jasno stališče o pomenu ter medsebojnih razmerjih intelektualizma, delavskega razreda, kapitalizma in antropološkega vprašanja ženske. Skozi metaforo in konstruktivistično poetiko se izriše verjetno in realno občutje (oz. podoba) sveta.

BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA KOSTUMOGRAFIJO

Jelena Proković za kostumografijo v uprizoritvi *Peer Gynt* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega in Slovenskega stalnega gledališča Trst.

Kostumi Jelene Proković predstavljajo enega ključnih elementov vstopa v uprizoritev *Peer Gynt*; z izčiščenostjo, barvno natančnostjo, s kompozicijsko predrznostjo predstavljajo sugestivno atmosfero in moč gyntovske domišljije. In

tako kot potuje Peer Gynt, z njim potujejo tudi kostumi Jelene Proković, izmišljujejo ter osmišljajo njegove besede in dejanja, z domiselnimi znaki karakterizirajo osebe, ki jih srečuje na svoji poti.

BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA KOLEKTIVNO AVTORSKO IDEJO

Kolektivna avtorska ideja celostnega oblikovanja odmora pri predstavi *Kralj Ubu* v izvedbi SNG Drama Ljubljana.

V gledališču smo redko priča odmoru, ki je konceptualno umeščen v uprizoritev. *Kralj Ubu* v režiji Jerneja Lorencija s to inovativno potezo gledalca zapelje v lahko tonalno nostalgije in ga zadrži v osrčju dogajanja. S povabilom na oder, na

pojedino in ples, se zgodi ganljiv emotivni trenutek z občinstvom, ki neposredno stopi v svet ubujevstva. Z odličnim izborom glasbe, s subtilno osvetlitvijo in humorjem igralcev se odmor v predstavi nepričakovano prevesi v pravo doživetje.

BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA CELOSTNO VIZUALNO PODOBO

Kolektiv ustvarjalcev vizualne podobe uprizoritve *Pred upokojitvijo* v izvedbi Prešernovega gledališča Kranj.

sceno s pobledelimi zidovi, brez kakršnega koli realizma, toda z močnimi asociacijami na prostore, ki jih vsi dobro poznamo. Umetniška ekipa je spretno ustvarila scenski prostor nesrečnih Bernhardovih likov z uprizoritvijo njihovih notranjih strahov; klavstrofobije, temačnostjo

duše, sadizma, izpraznjenosti. V odličnih kostumih in maskah so igralci videti kot živi mrtveci z zgolj nakazano človečnostjo. Ostrini v prikazovanju njihovega sveta sledi tudi izjemno delo oblikovalca svetlobe, ki s spretnim sledenjem dramaturgiji predstave omogoča velik estetski užitek.

Dogajanje je postavljeno na utesnjeno

BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA MLADEGA IGRALCA ALI IGRALKO

Patrizia Jurinčič Finžgar za vlogo Hane v uprizoritvi *Dogodek v mestu Gogi* v izvedbi Slovenskega stalnega gledališča Trst in Glasbene matice.

Patrizia Jurinčič Finžgar v vlogi Hane v *Dogodku v mestu Gogi* prepriča s krhkostjo, z ranljivostjo in bogastvom notranjega sveta, ki zasije v dekonstrukciji uprizoritve. Med preigravanjem različnih

vlog in situacij nas njena Hana najde nepripravljene in morda zato toliko bolj dovtolpne za odmeve Grumovega sveta.

LIZA MARIJA GRAŠIČ

za vlogi Rose Bernd v uprizoritvi *Rose Bernd* v izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje in Henriete v uprizoritvi *Učene ženske po motivih Molièrovih* Učenih žensk v izvedbi

Slovenskega ljudskega gledališča Celje in Mestnega gledališča Ptuj.

Liza Marija Grašič najprej preseneti kot Henrieta v *Učenih ženskah po motivih Molièrovih* Učenih žensk, kjer

z drznostjo neme prisotnosti izpove »raison d'être« svojega lika, potem pa znova opozori nase kot Rose Bernd v istoimenski uprizoritvi, kjer z dosledno notranjo koncentracijo izriše lik načelnega dekleta v zaprti skupnosti.

ŠTIRI ENAKOVREDNE BORŠTNIKOVE NAGRADE ZA IGRO

PIA ZEMLJIČ

za vlogi Filaminte v uprizoritvi *Učene ženske po motivih Molièrovih* Učenih žensk v izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje in Mestnega gledališča Ptuj in Gospe Flamm v uprizoritvi *Rose Bernd* v izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje.

Pia Zemljič v vlogi Filaminte v *Učenih ženskah po motivih Molièrovih* Učenih žensk in v vlogi Gospe Flamm v predstavi *Rose Bernd* ne popušča v svoji natančnosti izraza. V vlogi Filaminte je preko intimnega razumevanja Molièrovega sveta dokazala, da lahko z minimalnimi izraznimi sredstvi

upodobi kompleksno intelektualno držo gostiteljice. Ni trenutka v predstavi, kjer bi pozabila na svoj perfekcionizem. Podobno nepopustljiva je v vlogi Gospe Flamm, kjer telesno hibo upodobi tako prepričljivo, da gledalec bolečino začuti skupaj z njo.

VESNA JEVIKAR

za vlogo Vere v uprizoritvi *Pred upokojitvijo* v izvedbi

Prešernovega gledališča Kranj.

Vesna Jevnikar v vlogi Vere v uprizoritvi

Pred upokojitvijo navduši s silovitostjo, s katero prevzame prostor igre; s silovitostjo, ki vzdrži do zadnjega trenutka uprizoritve;

s kirurško natančnostjo izriše podobo ženske v zaprtem družinskem krogu, v tem spervertiranem mikrokozmosu človeštva, v katerem je življenje posvetila skrbi za

invalidno sestro in brata z nacistično preteklostjo. Igra Vesne Jevnikar vodi ta svet skozi repetitivnost detajla, skozi usmeritev pogleda, skozi bolečo študijo

človekove psihe in nedvomno predstavlja enega od vrhov letošnjega festivala.

JERNEJ ŠUGMAN

za vlogo Ata Ubuja v uprizoritvi *Kralj Ubu* v izvedbi SNG Drama Ljubljana.

Jernej Šugman v lik Ata Ubuja zleze skozi številne kontraste, ki jih Alfred Jarry predlaga, a jih Šugman nato posvoji po

svoje in trenutnemu času »(ne)primerno«. Je prvinski, vulgaren, okrut in oblastniški, a že v naslednjem hipu povsem strahopeten, nespameten, ranljiv in nemočen. Ubujeve značajske kontraste Šugman utelesi fizično in mentalno, preigrava svoje potenciale za komično in burleskno, ki pa jih hipoma

zmore premakniti v cono povampirjenosti. Je v nenehni, a odmerjeni komunikaciji s pogledom gledalca, a to ni edini razlog, da z njim vzpostavi stik: svoj lik kljub izjemni večplastnosti oblikuje dostopno – in toliko, kolikor vzbuja smeh, vzbuja tudi srh.

PRIMOŽ PIRNAT

za vloge Masovnega moškega v uprizoritvi *Projektator* v izvedbi Zavoda Delak in Aslaka, Dovrejskega starine, Vijuga, Orientalke plesalke, Begriffenfeldta, Potnika in Gumbarja v uprizoritvi *Peer Gynt* v izvedbi

NAGRADA ZA NAJBOLJŠO REŽIJO

Mateja Kolečnik za režijo uprizoritve *Pred upokojitvijo* v izvedbi Prešernovega gledališča Kranj.

Mateja Kolečnik z uprizoritvijo besedila Thomasa Bernharda *Pred upokojitvijo* pogumno in globoko prodre v samo bistvo tega dramskega besedila in ustvari močan gledališki dogodek, ki vznemirja s svojim visokim estetskim nivojem in plaši s spretno

Mestnega gledališča ljubljanskega in Slovenskega stalnega gledališča Trst.

Primož Pirnat v vlogi Masovnega moškega pred nami silovito upodobi stisko sodobnega človeka. S svojo interpretacijo poetiki Dragana Živadinova

doda močan, unikaten emotivni svet in jo s tem poglobi ter približa gledalcu. Prav tako temeljito se izkaže v podpornih vlogah predstave *Peer Gynt*, kjer s svojim izvirnim ludizmom naslika večplastni domišljijski svet Ibsenove pripovedi.

BORŠTNIKOVA NAGRADA

PO PRESOJI ŽIRIJE

Republika Slovenija za angažirano gesto ob 25. obletnici države Republike Slovenije.

Republika Slovenija je uprizoritveni komentar lastni državi in njenim (še

vedno) osrednjim političnim akterjem, snov in navdih pa črpa iz realnosti same; skozi različne dokumentaristične prvine rekonstruira »rojstvo« in posamosvojitveno obdobje Republike Slovenije, vnovično pogreje takratne afere z orožjem, zloglasne politične zdrahe in obelodani (do nedavnega) strogo zaupno dogajanje

na vrhovnih strateških zasedanjih. Projekt izkazuje odgovorno in drzno umetniško gesto, ki je prav toliko tudi politična. Angažirana poteza, ki nagovarja slehernega državljana in občutljiva politična ozadja razkrinka brez zadržkov.

VELIKA NAGRADA FESTIVALA

BORŠTNIKOVO SREČANJE ZA NAJBOLJŠO UPORIZITEV

Avtorski projekt *Učene ženske po motivih Molièrovih* Učenih žensk v režiji Jerneja Lorencija ter izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje in Mestnega gledališča Ptuj.

Avtorski projekt *Učene ženske po motivih Molièrovih* Učenih žensk temelji na slavnem Molièrovem besedilu, ki ga ustvarjalna

ekipa nadgradi in pred nami pogumno prikaže tragičnost današnjega političnega in umetniškega trenutka. V nizu izjemnih prizorov nam predstavi popolnoma nov izdelek na visokem estetskem nivoju, poln globokih osebnih spoznanj o intimnosti, umetnosti in lastnih slabostih. Ob izjemno inspirativnem in izvirnem skupinskem izvajanju celotnega ansambla se pred nami razgrnejo teme spolnosti, seksualnosti, konzervatizma in avantgardizma, razkrivanja manipulatorskih strategij in

posameznikove nemoči, da bi se temu uprl. Predstava, ki iskreno spregovori o družbi, v kateri vladajo lažne veličine, družbi, v kateri sprenevedanje najde plodna tla; o družbi, ki vsem na očeh dopušča vsakodnevno ubijanje ljudi, umetnosti, idej, pravic ... Izjemno pomemben in relevanten estetski in etični gledališki dogodek, ki pogumno opozarja na boleče točke današnjega trenutka.

